

Johanna och rövarna

I köket sitter Jonas och Emma, far och mor till Johanna.

Glädjen i hemmet har aldrig kommit tillbaka sedan den dagen hon försvann.

- Det är som om man aldrig skulle kunna känna nå'n glädje mer sen jantan försvann, säger Jonas och tummar runt på sin mössa

Emma suckar, Neej..... Å i dag e de precis 'sju år sen.

Va kan hon ha tage vägen, måntro. Ja' ork'nt tänka på va som kan ha hänt. Ho geck ju bara ut som vanligt på môran och skulle jeta, å sen kam ho aldri hem nå mer.

De har då bleve för kônstigt här i huse.

Med ens börjar det att knacka och rassla utanför dörren.

Jonas tittar undrande mot dörren.

- Er'e nån som vill in? Ja måste öppna å si etter.

In tränger sig en underlig figur i några lumpor som en gång varit kläder.

- Va e du för ena? För du ä ju é jänta de sir ja ju. Å traserna du har på deg har väl en gång vare kläder. Kom in i värmen i alla fall.

Varelsen släpar sig in i köket. Tittar sig omkring som om den sökte efter något.

Får med ens syn på katten och tar den i famnen. Det syns att katten känner igen henne.

Så börjar den underliga varelsen berätta.

- Det är jag, Johanna. Det var rövarna som tog mig den där dan när jag blev borta. I sju år har dom hållit mig fången i en grotta under Laforsen, som är deras tillhåll. Varje år har jag böna och bett att få gå hem och visa far och mor att jag lever. Men alla gånger har de vägrat, ända tills nu.
Men jag har gett ett löfte att inte yppa för någon människa var dom håller till. Men för dig kisse kan jag tala om att jag har satt ut märken hela vägen från grottan och hit. Jag har hållit mitt löfte att inte tala om för någon människa och nu måste jag vända tillbaka igen. Ett dygn fick jag vara borta och innan solen går ner igen, måste jag vara tillbaka vid grottan.

Så går hon mot dörren. Ser långt och länge på Emma och Jonas och försvinner ut.

Jonas och Emma sitter som förlamade av sinnesrörelse. Ser på varandra. Ser på katten, säger ingenting.

Men så rinner sinnet på Jonas. Han reser sig, slår näven i bordet.

- Nu är det jag som ska samla ihop kar'an här i bygda. Nu ska alla dessa ogärningsmän utrotas.
Nu är det slut med att vi ska leva under hot från deras illgärstag.
Johanna höll sitt löfte. Det var bara de att vi råka te å höra när ho tala ve katta.

Han försvinner rasande ut genom dörren. Emma tar kattan i famnen och klappar den

Tysta och osynliga följer byns karlar henne uppför stigarna mot fallet, beväpnade med bågar och spjut.
De övermannar rövarna och kastar dem i forsen.
Nu har de för evigt gjort slut på den plågan.